

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ตึก สป.กระทรวงสาธารณสุข
เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๐.๐๐ – ๑๒.๐๐ น.

รู้แล้วจึงสอน

ก่อนพูด จึงขอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเป็นชาวพุทธของเราด้วยว่า หลวงตานี้ เป็นพระป่า ไม่มีความเจริญในทางหูทางตาเกี่ยวกับ สถานที่สังคมนิยมว่าเป็นความสุขความเจริญ ส่วนมากต่อมากตั้งแต่การออกบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำ เจ็อมผา อย่างนั้นเป็นส่วนมาก หากว่าการพูดจา และเทศน์ว่าการขัดข้องต่อความนิยมของสังคมประการใดบ้าง ก็ขอภัยด้วย

วันนี้รู้สึกว่ามีความตื่นเต้นเป็นอย่างมากกับพี่น้องชาวไทยเรา มีท่านรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ท่านมาเป็นประธานในงานนี้ ในนามแห่งชาติไทยของเรา รู้สึกว่าเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง หลวงตาเองก็รู้สึกที่ตื่นเต้นกับบรรดาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายในคราวนี้เป็นอย่างมาก และวันนี้จะได้ชี้แจงแสดงเรื่องราวธรรมของพระพุทธเจ้า ให้พี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเป็นชาวพุทธทราบ ตามกำลังความสามารถที่จะแสดงได้

ประการหนึ่งที่มาวันนี้ มาด้วยความสนใจเป็นกรณีพิเศษ ที่เกี่ยวกับกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งหลวงตาเคยอุตสาหะพยายามอุปถัมภ์บำรุงมาเป็นลำดับลำดับมาจนกระทั่งบัดนี้ เป็นกระทรวงที่ได้มีความสนใจทุ่มเทกำลังวังชา ความสามารถทุกด้านทุกทาง ช่วยเหลือเรื่อยมา กระทรวงนี้เป็น กระทรวงแห่งชีวิตจิตใจ เฉพาะอย่างยิ่งของชาติไทยเรา

คนทุกชาติชั้นวรรณะตลอดสัตว์เดรัจฉาน เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว ต้องวิ่งเข้าสู่โรงพยาบาล วิ่งเข้าหาหมอหาพยาบาล เพื่อรักษาจิตใจเป็นอันดับหนึ่ง เพราะมาด้วยความพึงพิงหวังพึ่งเป็นพึ่ง ตายกับหมอโดยแท้ อันดับที่สอง ก็คือส่วนร่างกาย อันนี้เป็นความเปิดเผยว่าเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ส่วนความบอบช้ำภายในจิตใจ เพราะโรคภัยไข้เจ็บนี้มีอยู่อย่างลึกลับ

กระทรวงนี้จึงเป็นกระทรวงสำคัญมาก ที่เราต้องเอาใจช่วยเป็นพิเศษ ตลอดถึงทรัพย์สินสมบัติเงินทองมีมากน้อยเพียงไร เราตั้งหน้าตั้งตาสละเพื่อกระทรวงนี้เป็นอย่างมาก วันนี้พอได้ทราบทางกระทรวงมีการส่งเสริมชาติไทยของเรา หรืออ้อมชูชาติไทยของเราขึ้นด้วยการเสียสละ สมบัติเงินทองข้าวของต่างๆ รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว เพื่ออ้อมชูชาติไทยของเรา ก็รู้สึกที่มีความซาบซึ้งเป็นอย่างมาก วันนี้จึงได้มาด้วยความเต็มอกเต็มใจอย่างยิ่ง และต่อไปนี้ก็จะได้พูดถึงเรื่อง อรรถเรื่องธรรมต่อไป

ชาติบ้านเมืองของเราเป็นหัวใจของทุก ๆ คน ถ้าชาติไทยของเราอยู่ได้ เราแม้จะทุกข์จนขนาดไหนก็ตาม เราก็อยู่ได้ แม้ที่สุดซุกหัวนอนใต้ร่มไม้แห่งชาติไทยของเราก็อยู่ได้ เพราะฉะนั้น ชาติไทยจึงเป็นของสำคัญมากที่สุด ใครจะมาดูถูกเหยียดหยามด้วยวิธีใด ๆ ไม่ได้ สำหรับหลวงตา บัวแล้วเอาคอกขาดไปเลยเทียว เรียกว่าสู้แบบคอกขาด ใครจะมาดูถูกเหยียดหยามชาติไทยของเรา ว่าด้อยกำลังวังชา ด้อยสติปัญญา ด้อยทรัพย์สินสมบัติเงินทอง อย่างนี้ไม่ได้

เมื่อเห็นว่าไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร ต้องทำการแก้ไขส่วนที่บกพร่องเพื่อให้สมบูรณ์ขึ้น ดังที่เราทั้งหลายได้รวมตัวกันในวงราชการต่าง ๆ นั้นแหละเป็นสำคัญมาก เป็นพ่อบ้านพ่อเมือง เป็นผู้รักษาประเทศ เป็นหัวใจของประเทศชาติบ้านเมือง งานช่วยชาติคราวนี้ก็เป็งานสำคัญ เรียกว่างานช่วยชาติทั้งประเทศไทย จึงเป็งานจำเป็นของคนทุก ๆ ชั้น ทุก ๆ ภูมิภาค ที่จะต้องต่างคนต่างช่วยเหลือบริจาคเต็มกำลังวังชา หนุ่นชาติไทยของเราด้วยกัน ไม่มีคำว่ากลัวว่าเหล่า ว่าข้าศึกศัตรู กักนั้นกักนี้ อย่างนี้ไม่มีในชาติไทยของเรา ซึ่งกำลังดำเนินการช่วยชาติอยู่ด้วยศาสนาเป็นผู้นำเวลานี้ มีแต่เรื่องของชาติไทยทั้งนั้น จึงควรต่างคนต่างพยายามบำรุงรักษาชาติไทยของตนให้เจริญถาวร และแน่นหนามั่นคงขึ้นไปเป็นลำดับ อย่างน้อยให้ตั้งตัวได้นี้เป็นสำคัญ

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องโรงพยาบาล โรงพยาบาลกับหมอเป็นของสำคัญอยู่มาก หมอนั้นสำคัญอยู่ที่ นอกจากเรียนหลักวิชาแห่งหมอมานแล้ว นั้นเป็นทางเดินกลาง ๆ แต่อธยาศัยใจคอ จิตวิทยาของหมอที่จะปฏิบัติต่อคนไข้ นั้นเป็นสิ่งลึกลับ จำต้องนำมาใช้สำหรับหมอ เวลาคนไข้ได้ป่วย เจ็บหัวตัวร้อนวิ่งเข้ามาหาหมอ กิริยามารยาทที่นิ่มนวลอ่อนหวาน ที่เป็นพื้นมาจากความเมตตาของหมอนั้น ต้องออกแสดงก่อนอื่น ก่อนยาที่จะเข้าถึงตัวคนไข้ มารยาทกิริยาทุกสิ่งทุกอย่างมีความนิ่มนวลอ่อนหวาน ความเอาอกเอาใจ ให้ความอบอุ่นแก่คนไข้ นั้น เป็นยาขนานแรก ซึ่งจะต้องเข้าถึงคนไข้ก่อนอื่น จากนั้นก็ปฏิบัติไปตามหน้าที่ด้วยความเมตตาของหมอ

เพราะคำว่าหมอนี้โลกทั้งหลายเขายอมรับกันหมด ยอมรับให้ศักดิ์ศรีดีงาม ยอมรับนับถือให้ความเคารพทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้วางใจกับหมอ เพราะถือกันว่าเป็นแบบพิมพ์ เป็นความศักดิ์ศรีดีงามของชาติไทยหรือของโลก โลกเขาจึงยอมรับ เมื่อเราก้าวเข้ามาสู่ความเป็นหมอ เริ่มตั้งแต่เรียนเป็นนักศึกษาแพทย์ก็เริ่มมีเกียรติแล้ว ตั้งแต่เริ่มเป็นนักศึกษาแพทย์เข้ามาโลกยอมรับนับถือเรื่อยมา จนกระทั่งเป็นหมอออกมา โลกยิ่งยอมรับมากขึ้น นับถือมากขึ้น

เพราะฉะนั้นการต้อนรับโลกที่นับถือนั้น เราจึงต้อนรับด้วยความเมตตาเป็นพื้นฐานของหมอ หมอต้องมีความเมตตาเป็นพื้นฐาน สมบัติเงินทองข้าวของ สิ่งเหล่านั้นเป็นผลพลอยได้เท่านั้น เมตตาที่มีต่อคนไข้ทั้งหลาย ที่เขามาพึ่งพาอาศัย เขามาขอความอบอุ่นจากเรานั้น เป็นเรื่องที่หมอจะต้องปฏิบัติ และพยาบาลจะต้องปฏิบัติให้ถึงชาวบ้านทุก ๆ รายไป นี้เป็นหลักสำคัญ โรงพยาบาลจึงเป็นโรงชุบชีวิตของสัตว์โลก

ทั้งสองอย่าง คือ โรงพยาบาลหมอกเกี่ยวกับโรคทางร่างกายหนึ่ง โรงพยาบาลหรือสถาบันอันใหญ่หลวงเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาหนึ่ง ทั้งสองอย่างนี้มีความจำเป็น อย่างน้อยเสมอกัน มากกว่านั้นทางด้านจิตใจคือธรรม เป็นของสำคัญมากอีก โรคภายนอกได้แก่ร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยก็ต้องอาศัยหมอกเกี่ยวกับหยูกกับยา โรคภายในคือเป็นโรคเรื้อรังได้แก่ กิเลสประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้าศึกของใจตลอดมา นี้มีได้ด้วยกันทุกคน ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใด สัตว์ตัวใด โรคประเภทเรื้อรังพาให้ เกิด แก่ เจ็บ ตาย หมุนเวียนเปลี่ยนแปลง ให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน เพราะโรคเหล่านี้มีอยู่ประจำ นี้เรียกว่าโรคเรื้อรัง ยาอย่างอื่นอย่างใดมารักษาไม่หาย ต้องธรรมโอสถเท่านั้นเป็นเครื่องเยียวยารักษา

ธรรมโอสธเป็นอย่างไร ธรรมนี้เป็นเครื่องชิมชาบเข้าสู่ใจ ใจที่ติดต้นกระวนกระวาย เมื่อได้รับธรรมเข้าสู่ใจ ใจย่อมมีความสงบเยือกเย็นขึ้น นี้เรียกว่าโรคชนิดนี้ระงับลงด้วยอำนาจแห่งธรรมโอสธ เพราะฉะนั้นธรรมโอสธนี้จึงเป็นของจำเป็น

แต่เวลานี้ชาวพุทธเรารู้สึกจะห่างเหินจากธรรมโอสธนี้มากต่อมาก จนลืมเนื้อลืมตัว มีแต่คำพูดออกมาว่าเป็นชาวพุทธ ๆ กิริยาท่าทางและจิตใจที่จะแสดงออกมาจากความเป็นชาวพุทธนั้นไม่ค่อยมีกัน โลกจึงได้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย ความโลภก็นับวันทวีรุนแรงสร้างพินสร้างไฟให้สัตว์โลกเป็นอย่างมากทีเดียว ราคะตัณหากิรณะต่างคนต่างส่งเสริม ต่างคนต่างหนุนมันไปชมเชยมันไป ยกย่องมันไปเรื่อย ๆ มันก็ยิ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้โลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย เพราะราคะตัณหาซึ่งเป็นโรคชนิดหนึ่ง

ความโกรธ เมื่อไม่สมใจแล้วก็ต้องโกรธ ความโกรธนี้ก็พินเป็นไฟเผาไหม้ออกมาจากจิตใจตัวเอง แล้วกระจายออกไปสู่คนอื่นให้ได้รับความกระทบกระเทือนเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน นี้เรียกว่าโรคภายใน ท่านเรียกว่าโรคกิเลสตัณหา โรคอันนี้มีฝังอยู่ในจิตใจของทุกคน

เราชาวพุทธขอให้นำธรรมเข้ามาเยียวยารักษา ให้นำธรรมเข้ามาบังคับโรคทั้งสามประเภทนี้ซึ่งเป็นแขนงใหญ่ คือความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี้เป็นพินเป็นไฟกองใหญ่ ออกมาจากจิตใจ ที่ต่างคนต่างแสดงออกแล้วก็เผาตัวเอง จากนั้นเผากระจายไปทั่วดินแดนไม่มีสิ้นสุด เพราะต่างคนต่างส่งเสริมกัน ไม่มียาคือธรรมเป็นเครื่องเยียวยารักษาบ้างเลย โลกเราจึงได้รับความทุกข์ไม่ใช่ทุกข์เพราะไม่มีสมบัติเงินทองข้าวของที่อยู่ที่กิน แต่ทุกข์อยู่ในจิตใจด้วยกัน นี้เป็นพื้นฐานแห่งความทุกข์ที่กิเลสสร้างขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นคนสูงคนต่ำ ชาติชั้นวรรณะฐานะใด ๆ ก็ตาม โรคอันนี้ต้องเหี้ยมย่ำทำลายอยู่ในจิตใจอย่างลึกลับ

ภายนอกเป็นกิริยาที่แสดงออกมา เพียงประดับร้านเท่านั้น ไม่ค่อยมีความสำคัญอะไรมากนัก เพียงประดับประดาร้าน แต่ส่วนภายในคือไฟนี้ มันเผาจิตใจของเราอยู่ตลอดเวลา นี้ควรจะได้คำนึงถึงพุทธศาสนา สมนามว่าเราเป็นชาวพุทธ เวลานี้คำว่าพุทธ ๆ รู้สึกจะมีแต่กิริยาที่แสดงออกเท่านั้น ความเคลื่อนไหวแห่งการปฏิบัติตามอรรถตามธรรมนั้น ไม่ค่อยมีในชาวพุทธของเรา

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลาย หันหน้า คือจิตใจ สติปัญญา ย้อนเข้ามาสู่ใจของเรา สร้างที่พึ่งของใจขึ้นด้วยธรรม ธรรมคือสติธรรม สติจดจ่อลงที่ตรงไหนจะเป็นธรรมที่ตรงนั้น มีความรู้สึกตัวขึ้นมา เราย้อนสติเข้ามาสู่ตัวของเราจะรู้ตัวทันทีว่า เวลานี้เราเป็นยังไง ความเคลื่อนไหวของเราเป็นยังไง เราจะทราบทันที ปัญญาพิจารณาสอดส่องถึงความดีความชั่วต่าง ๆ แล้วก็แก้ไขตัดแปลงไปตามนั้น นี้เรียกว่าปัญญาธรรม ให้นำมารักษาใจ

เวลานี้ใจขาดที่พึ่งอย่างมาก สำหรับชาวพุทธของเรา หลวงตาจึงขออภัยแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามหลักความจริงว่า ชาวไทยของเรานี้กำลังขาดที่พึ่งภายในใจมากที่สุดทีเดียว ใจดวงหนึ่ง ๆ วันหนึ่ง ๆ จะระลึกถึงธรรม ระลึกถึงความเป็นความตาย ระลึกถึง พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ระลึกถึงบาป ถึงบุญ ระลึกถึงนรกสวรรค์ อย่างนี้ไม่ค่อยมีและไม่มีภายในจิตใจ แต่สิ่งที่

พื่นอยู่ภายในจิตใจนั้น ได้แก่ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความทะเยอทะยาน ความดีความด้น ราคะ
 ตัณหา เป็นพื่นเป็นไฟ ดิตดิน้อยู่ภายในหัวใจของทุกคน อันนี้จึงเป็นที่น่าวิตกมากที่สุดทีเดียว

ศาสนาสอนให้แก่ทุกข์ แต่เรากลับไปสั่งสมทุกข์ขึ้นมากภายในจิตใจ จึงขัดกันกับหลักธรรม
 ของพระพุทธเจ้า เช่น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้ขึ้นมาในโลกนี้ เรื่อย ๆ พูดเลยว่าเป็น
 ล้าน ๆ พระองค์ เพราะตรัสรู้มาตั้งแต่กัปไหนกัลป์ใดจนกระทั่งปานนี้ คำว่ากัปหนึ่งนั้นนานเท่าไร
 ตามคัมภีร์ท่านแสดงเอาไว้ว่า ๑๐๐ ปีทิพย์ ไม่ใช่ปีธรรมดาเรานะปีทิพย์ คือ ๑๐๐ ปีเราหนึ่งจะ
 เป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งในความเป็นทิพย์ เช่นอย่างในสวรรค์เป็นต้น ที่นี้ ๑๐๐ ปีทิพย์จึงจะมีนาง
 เทพธิดาเอาผ้าขาวมากวาดภูเขาทั้งลูกนั้นหนหนึ่ง ๑๐๐ ปีทิพย์เอาผ้าขาวมากวาดภูเขาทั้งลูกนั้น
 เสียทีหนึ่ง ๆ จนกว่าภูเขาทั้งลูกนั้นจะราบเป็นหน้ากลองไปแล้ว นั้นเรียกว่ากัปหนึ่ง นี้เพียงกัป
 เดียวเท่านั้น นานเท่าไร ๑๐๐ ปีทิพย์ มีเทวดาเอาผ้าขาวมากวาดภูเขาลูกนั้นเสียทีหนึ่ง จนกระทั่ง
 ภูเขาทั้งลูกนั้นราบไปด้วยผ้าขาวนั้น นี้ท่านเรียกว่ากัปหนึ่ง ในธรรมท่านแสดงเอาไว้ นานหรือไม่
 นาน

ที่นี้พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ นี้ มากี่กัปก็กัลป์ นานเท่าไร องค์นี้ตรัสรู้แล้ว มาชี้แจงบอกสอน
 สัตว์โลกตามหลักความเป็นจริง แล้วผ่านไป ๆ เรียกว่าล้าน ๆ ก็เรียกไม่ได้ มากกว่านั้นอีกเป็น
 ไหม ๆ นี้ท่านนำธรรมมาสอนโลก ท่านสอนโลก อะไรที่เกี่ยวกับโลกอยู่เวลานี้ ก็คือบาป คือบุญที่
 โลกไม่เคยสนใจ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นี่เป็นธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทุก ๆ
 พระองค์ซึ่งได้มาตรัสรู้ในโลกนี้แล้ว สั่งสอนไว้เป็นแบบเดียวกันหมด เพราะต่างองค์ต่างรู้ต่างเห็น
 อย่างเดียวกัน

เนื่องจากธรรมชาติเหล่านี้มีมาตั้งแต่เดิมก็กัปก็กัลป์ นับไม่ได้ว่ากัปก็กัลป์ นานแสนนาน มี
 อยู่อย่างนี้ ว่านรก ก็ประจักษ์อยู่อย่างนี้ตั้งกัปตั้งกัลป์ นรกเมืองผีกับนรกเมืองคนไม่ได้เหมือนกัน
 ไฟนรกเมืองผีกับไฟนรกเมืองคน ไฟในเตาของเรอย่างนี้ต่างกัน ความแผดเผาของนรกกับความ
 แผดเผาของโลกที่เป็นอยู่ในภายในใจของเราเปลี่ยนแปลงต่างกันมาก เมื่อเปลี่ยนแปลงกันอย่างนี้แล้ว
 พวกเราชาวพุทธเห็นว่อย่างไร ว่านรกนี้มีจริงหรือไม่จริง

เวลานี้ก็เลสกำลังปกคลุมหุ้มห่อปิดบัง เรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องนรก สวรรค์ ลบล้างให้หมด
 ในหัวใจของชาวพุทธไม่ให้มี ให้มีแต่ความสำคัญมั่นหมาย ความทะเยอทะยาน ซึ่งเป็นเรื่องของ
 กิเลสเปิดทางให้สัตว์โลกตกนรกล้วน ๆ นรกหลุมหนึ่ง ๆ นี้คือพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์แสดง
 ไว้อย่างสด ๆ ร้อน ๆ มาตั้งแต่เดิมตลอดกาลไหน ๆ สัตว์โลกที่ไปตกนรกนั้น ตกมามากเท่าไร นาน
 เท่าไรจนกระทั่งปานนี้ แล้วนรกนั้นทราบว่เดือดพล่าน ก็ไม่เหมือนน้ำร้อนเดือดพล่านนะ เดือด
 พล่านแห่งวิบากกรรมยังหนักแน่นแผดเผายิ่งกว่านั้นอีกเป็นไหม ๆ

นี่คือหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงเห็นมาแล้ว เรียกว่าสยดสยอง ต่อสิ่งเหล่านี้ที่สัตว์
 โลกจะไปรับตอกทุกข์เพราะความลุ่มหลงของตนเอง จึงได้มาประกาศธรรมสั่งสอนให้โลกรู้ตาม
 หลักความจริงนี้ ว่านรกมีมาแล้วตั้งแต่เดิมตั้งแต่กาลไหน ๆ จนกระทั่งบัดนี้ และจะยังมีต่อไปอีกตั้ง
 กัปตั้งกัลป์นับไม่ถ้วน สัตว์โลกที่ตกนรกหมกไหม้แต่ละหลุม ๆ นั้น มีจำนวนมาก ๆ ถ้าหากว่าเรา

จะลงบัญชีลงไม่ทัน นอกจากสมัยปัจจุบันนี้ทางมนุษย์เรานี้เรียกว่า ลงบัญชีด้วยคอมพิวเตอร์ แต่คอมพิวเตอร์นั้น หลวงตาบัวตั้งแต่เกิดมาแต่พ่อแต่แม่ก็ไม่เคยเห็นว่าเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ เขามาพูดว่า ลงด้วยคอมพิวเตอร์มันรวดเร็วทันใจ

ที่นี้สัตว์ที่ตกนรก มากขนาดไหนในวันหนึ่งคืนหนึ่ง คอมพิวเตอร์ในโลกของเรา อย่าไปนับ ไม่ทัน ต้องนับด้วยอำนาจแห่งวิบากกรรมคอมพิวเตอร์ของเมืองผี ของบาปของกรรมตัวเองเท่านั้น สร้างเท่าไรทันทั้งนั้น ไม่ว่าจะสร้างบาปสร้างบุญ ในที่แจ้งที่ลับ สร้างมากสร้างน้อย คอมพิวเตอร์คือกฎแห่งกรรมนั้นจะตามนับได้ทันที ๆ

เช่น เราคิดว่าบาปมีไหม ทั้ง ๆ ที่กำลังคิดอยู่นั้นแหละ ความคิดที่ปรากฏตัวขึ้นมาคือการสร้างบาปแล้ว ด้วยคอมพิวเตอร์ของมัน คือกฎแห่งกรรมของตัวเองนั้นแล เรียกว่าคอมพิวเตอร์โดยหลักธรรมชาติ ใครจะนับไม่นับก็ตาม ขณะจิตที่คิดออกมาทางความชั่วนั้น เป็นบาปแล้ว ๆ ทุกขณะที่คิดมา ถ้าคิดออกมาเป็นทางบุญ ก็เป็นบุญแล้ว ๆ ด้วยกฎแห่งกรรมในหลักธรรมชาติ ที่เรียกว่าคอมพิวเตอร์ที่เร็วที่สุด ทันต่อภพนั้น ๆ

นี่เรียกว่าบาปมี มีอยู่ที่ใจของเรา ประจักษ์ที่ใจ คิดขึ้นที่ใจ ระบายออกมาทางวาจาเป็นความชั่ว ก็เป็นบาปทางวาจา ทำทางกายก็เป็นบาปทางกาย เป็นลำดับลำดับไปอย่างนี้

ที่นี้ย้อนเข้ามาหาทางบุญ พอประจักษ์เรื่องบุญเท่านั้น กฎแห่งกรรมของบุญนั้นจะรับทราบ จดจารึกไว้ทันที ๆ โดยหลักธรรมชาติ คิดมากมาน้อยเรื่องบุญเรื่องกุศลเท่าไร ความเป็นบุญเป็นกุศล ความดีนั้นจะเกิดขึ้นเป็นลำดับลำดับแห่งความคิดที่เป็นผลดี กาย วาจา แสดงออกมา มากน้อยเพียงไร ผลความเป็นบุญกุศลนั้นจะแสดงขึ้นในขณะนั้น แล้วเข้าสู่ภายในจิตใจ ใจเป็นที่เก็บบุญเก็บกุศลอยู่ในสถานที่นี้ นี่ท่านเรียกว่าบาปมี มีกับผู้สร้างขึ้นมา ใจเป็นผู้สร้างบาปขึ้นมา ใจเป็นผู้สร้างบุญขึ้นมา

ใจจึงเป็นผู้รับบาปและรับบุญนั้นโดยหลักธรรมชาติ ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ไม่มีใครนับก็ตาม กฎธรรมชาตินี้หากนับเอง นี่เป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แก่สัตว์ทั้งหลายโดยลำดับมา การสร้างบุญสร้างบาปสร้างที่จิตใจ

ผลแห่งบุญแห่งบาปนี้ยังสัตว์ให้ตกนรกเป็นชั้น ๆ ลงไปจนกระทั่งถึงมหันตทุกข์ เรียกว่า สูดยอดแห่งความทุกข์ทั้งหลาย เรียกว่า อนันตริยกรรม เป็นกรรมที่หนักมาก ทหารหว่างไม่ได้ของผู้สร้างทุกข์อันหนักขึ้นมา เช่น ฆ่าบิดา ฆ่ามารดา ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ถึงตายก็ตาม และสังฆเภท ยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน สงฆ์มีความสามัคคีดีงามกันอยู่ ยุยงให้สงฆ์แตกกัน กรรมทั้ง ๕ ประเภทนี้เรียกว่า อนันตริยกรรม อย่าทำเป็นอันขาด นี่คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เกี่ยวกับเรื่องกรรมหนัก ท่านห้ามอย่างเด็ดขาดเลย นี่คือกรรมที่หนัก บาปก็หนักมาก

คนมีบาปมาก ๆ ก็ต้องตกนรกในหลุมที่เป็นทุกข์มากที่สุด ให้พอเหมาะพอสมกันอย่างนี้ เรื่อยมา จนถึงขึ้นมา เลื่อนจากนรกหลุมมหันตทุกข์นี้แล้วเวียนขึ้นมา ๆ ท่านกล่าวไว้ในมหาวิปากนั้นว่า นรกมีถึง ๒๕ หลุม ๒๕ หลุมนี้เรียงกันขึ้นมาเป็นลำดับ ตามกรรมหนักกรรมเบา เรื่อย ๆ ขึ้นมา จนกระทั่งพ้นจากนรกขึ้นมาแล้ว เศษแห่งบาปแห่งกรรมนั้นก็ทำให้เป็นเปรตเป็นผี ดังที่เรา

เห็นในตำราว่า ญาติพระเจ้าพิมพิสาร ทำความชั่วช้าลามกฉกฉกเอาของที่คลังหลวง ซึ่งท่านจะนำไปถวายพระนั้นไปเป็นสมบัติส่วนตัว เวลาตายแล้วไปตกนรก พอพ้นจากนรกมาก็มาเป็นเปรต เป็นผี ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาเป็นมนุษย์ธรรมดา ยังต้องมาเป็นเปรตเป็นผี ให้พระญาติพระวงศ์คือพระเจ้าพิมพิสาร ทรงทำบุญอุทิศให้แล้วจึงไปสวรรค์ได้ นี่เรียกว่าเศษนรก ขึ้นมาแล้วมาเป็นเปรตรับส่วนบุญส่วนกุศลแล้วจึงไปสวรรค์ได้ นี่คือผลแห่งการทำบาปเป็นอย่างนี้

เวลานี้กิเลสกำลังทำทนายอยู่ในหัวใจของชาวพุทธเราว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี สิ่งที่มีคืออะไร นั่นคือไฟเผาหัวใจโลก ได้แก่อกิเลสประเภทต่าง ๆ เผาอยู่ภายในจิตใจ นี่เวลานี้กำลังสั่งสมสิ่งที่มีอันนี้ขึ้นมา เป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ แต่มันไม่บอกว่ามี หลักธรรมชาตินั้นมีอยู่อย่างนี้ เวลานี้กิเลสประเภทเหล่านี้กำลังหนาแน่นขึ้นมาโดยลำดับลำดับ ลบล้างพระพุทธเจ้า ต่อสู้พระพุทธเจ้า เป็นภัยต่อพระพุทธเจ้าขึ้นมาโดยลำดับ ก็คือชาวพุทธเราแน่ ซึ่งเชื่อกิเลสตัวหลอกลวงตมตุน

ว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี กิเลสไม่ให้ยอมรับ เห็นว่าเป็นของศรีของล้ำสมัย เห็นว่าเขียนเสียให้วักลวไปเสีย ความจริงมันไม่บอก นี่แหละความจริงที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้มาตรัสรู้ในแดนโลกธาตุนี้ ท่านตรัสรู้ของจริงอย่างนี้ ของจริงเหล่านี้มีมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่กาลไหน ๆ คือว่านรกมี เมื่อเรายอมเชื่อพระพุทธเจ้าว่ามี ยอมเชื่อพุทธศาสนาว่าสอนโดยถูกต้องแล้ว นรกก็พระพุทธเจ้าสอนเสียเองจะเป็นใครสอน สวรรค์ก็ดี นรกทุกหลุม สวรรค์ทุกภูมิ จนตลอดพรหมโลก นิพพาน พระพุทธเจ้าทั้งนั้นสอน ถ้าเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว ก็เรียกว่าพระพุทธเจ้าที่เรานับถือท่าน ว่าเราเป็นชาวพุทธ ๆ ก็หมดความหมายในหัวใจของเราไป

ถ้าเราอมรับเชื่อพระพุทธเจ้า เราก็ยอมรับเชื่อเรื่องบาป เรื่องบุญ เรื่องนรก เรื่องสวรรค์ แล้วปฏิบัติตนตามแนวทางที่ท่านทรงสั่งสอน ทั้งทางใจทั้งตัว เช่นความชั่วช้าลามกต่าง ๆ อย่าทำให้ทำความดี ทำความชั่วนั้นมากน้อย ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ไม่ว่าใครจะทำอยู่สถานที่ใดก็ตาม ย่อมเป็นความชั่วเสมอไป เป็นอัตโนมิติแห่งความชั่วที่จะผลิตผลขึ้นมาแก่ผู้ทำอยู่โดยหลักธรรมชาติของตนนั้นแล จึงอย่าพากันกล้าหาญชาญชัยต่อบาปต่อบุญ ต่อนรก ว่าไม่มี ๆ แล้วกล้าหาญชาญชัยต่อการทำความชั่วช้าลามก ไม่สมควรแก่เราเป็นชาวพุทธเลย

วันนี้หลวงตาได้นำธรรมมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถอดออกจากหัวใจมาแสดงนี้ เราไม่มีความสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ ว่าจะหวั่นไหว จะกล้าจะกลัวต่อสิ่งนั้นสิ่งนี้ เราไม่มีในหัวใจ นับตั้งแต่วันจิตใจนี้ได้เข้าถึงธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วเต็มเม็ดเต็มหน่วย จากการปฏิบัติตนเรื่อยมา เริ่มต้นตั้งแต่การออกปฏิบัติเพื่อชำระสะสางกิเลสภายในจิตใจ รวมเวลาที่ได้อ่ต่อสู้หรือขึ้นเวทีต่อกรกับกิเลสนั้นเป็นเวลา ๙ ปี แทบสลบไสล เพราะความทุกข์มากแสนสาหัส ไม่มีอะไรเกินการต่อสู้ฟาดฟันหันแหลกกับกิเลส ซึ่งเป็นตัวมหาภัยภายในใจนี้เลย อันนี้เป็นมหาภัยอย่างยิ่ง ต้องเอาชีวิตจิตใจเข้าประกัน ชัดกันอยู่ เอ้า ขอภัยนะนี้เป็นภาษาป่า ภาษาฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสอย่างนี้ คือตรงไปตรงมา ฟัดกับกิเลสนี้ เรียกว่าเอาอย่างเต็มเหนี่ยว กิเลสไม่ตายเราต้องตาย เอาจนกระทั่งถึง ๙ ปี ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวที คือในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา ป่า

ข้าพเจ้ารู้สึก อันเป็นสถานที่กำจัดกิเลสได้ง่าย และบำเพ็ญเพียรได้สะดวก แล้วก็อยู่ในสถานที่นั้นเรื่อยมา ได้รับความทุกข์ความทรมานแสนสาหัส

ผลก็ปรากฏขึ้นมาเป็นชั้น ๆ ท่านสอนในตำราว่า สมาธิเป็นอย่างนั้น ๆ ก็ปรากฏขึ้นภายในจิตใจจากการปฏิบัติของตน ปัญญาประเภทใดที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ เป็นปัญญาที่แก้กิเลสไปโดยลำดับลำดับ ก็ปรากฏขึ้นภายในจิตใจของตนเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงปัญญาขั้นสุดยอด ท่านเรียกว่ามหาสติมหาปัญญา ซึ่งเคยเห็นแต่ในแบบในแผนตำรับตำรา เมื่อเราปฏิบัติทางภาคปฏิบัตินี้ ปัญญาประเภทนั้นก็ปรากฏขึ้นภายในจิตใจของเรา

ฆ่ากิเลสฆ่าแบบไหน ๆ สติปัญญาประเภทนี้เป็นเครื่องฆ่ากิเลสอยู่แล้ว ก็ประกาศกังวานขึ้นภายในตน ว่าได้ฆ่ากิเลสขาดสะบั้นไป เป็นชั้นเป็นตอน ๆ จนกระทั่งถึงกิเลสขาดสะบั้นออกจากหัวใจโดยสิ้นเชิง ไม่มีสิ่งใดเหลือหลงแล้วภายในจิตใจ

ถ้าพูดถึงสถานที่ ก็วัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร อยู่บนหลังเขา เวลา ๕ ทุ่ม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ วันนั้นเป็นวันเผาศพกิเลส อยู่บนวัดดอยธรรมเจดีย์ให้สิ้นซากลงไปเวลา ๕ ทุ่มพอดี ปรากฏว่าฟ้าดินถล่มภายในหัวอกของเรา ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม เพราะระหว่างกิเลสกับธรรม หรือกิเลสกับใจที่ครองหรือบีบคั้นหัวใจมาตั้งกับตั้งกัลป์ ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย ตายทับถมกันมา คลุกเคล้ากันมากับกองทุกข์ ก็กบฏกบฏได้ขาดสะบั้นลงในคืนวันนั้น ใจที่เคยเศร้าหมองขุ่นมัว หรือมืดตื้อมาตั้งแต่ก่อน ไม่เคยคาดเคยฝันว่าจะแสดงขึ้นเป็นความอัศจรรย์ให้เห็น ก็ได้ปรากฏในคืนวันนั้น

พอกิเลสพังลงจากหัวใจเท่านั้น เรียกว่าความมืดมิดปิดตานั่นคือกิเลสครอบเอาไว้ พอความมืดมิดปิดตา ได้แก้กิเลสนี้ขาดสะบั้นลงจากหัวใจแล้ว ญาณ อุทปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่กำเริบแล้ว อยมนุติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดตายในโลกวัฏจักรนี้อีกแล้ว นี่ธรรมทั้ง ๔ บท ๔ บาทนี้ได้ปรากฏขึ้นในหัวใจเรา อย่างฟ้าดินถล่มในคืนวันนั้น ใจที่เคยมืดบอดมาตั้งเดิม ก็ได้กระจ่างแจ้งขึ้นในคืนวันนั้น

เพราะฉะนั้นคำว่า บาปก็ดี บุญก็ดี เพียงขยับออกมาจากจิต จึ้งรู้แล้ว ๆ แต่ก่อนไม่เคยรู้ พอจิตแยบออกมาเท่านั้น คิดเป็นบาปเป็นชัณแล้วโดยอัตโนมัติ คิดเรื่องบุญ บุญเกิดขึ้นแล้ว เห็นประจักษ์ในหัวใจ

จึงได้นำมาแสดงให้เห็นพี่น้องทั้งหลายทราบเวลานี้ ว่าบาปมีบุญมี มีจริง เบื้องต้นเกิดขึ้นมาจากความขยับของจิต คิดปรุงออกมาทางดีทางชัณนั้น บาปบุญเริ่มเกิดขึ้นแล้ว ๆ เห็นประจักษ์ภายในใจ แล้วก็ฟักตัวอยู่ภายในใจ เมื่อมีกำลังมาก บาปก็แสดงออกมา แสดงออกมามากโดยลำดับลำดับ ตายแล้วก็ไปจมนรกไม่ไปที่ไหน เพราะนรกมีไว้รับกับบาปของผู้สร้างบาป นรกสำหรับเป็นสถานที่อยู่ของผู้ทำบาป นรกก็ไม่มีใครลบให้สูญไปได้ ตายแล้วก็ลงไปจมนอยู่ในนรก ว่าบุญมีก็ไม่สงสัย พอแยบออกมาภายในใจ รู้แล้ว ๆ นี้เรียกว่าบาปมีบุญมี เห็นประจักษ์กับใจ

พระพุทธเจ้าเห็นบาปเห็นบุญ เห็นประจักษ์พระทัยนำมาสั่งสอนโลก เห็นนรกก็เห็น ประจักษ์พระทัย ว่านรกเป็นยังไง ๆ เห็นประจักษ์พระทัยด้วย สนฺทิฎฐิโก รู้เองเห็นเอง ไม่ต้องไปถามใครไม่ต้องนำใครมาเป็นพยาน เพราะนรกมีอยู่แล้วตั้งเดิม ไม่ว่ามีที่หลุมมีมาแล้วตั้งเดิม เมื่อประจักษ์พระทัยในเวลานั้นแล้วจะสงสัยที่ไหน จะหาหลักฐานพยานที่ไหนมายืนยันอีก

เราเองผู้ปฏิบัติธรรมตามคำที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ก้าวไป ท่านว่าสมาธิเราก็เห็นไม่สงสัย ว่าปัญญาขั้นใดก็ประจักษ์ไม่สงสัย จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วประจักษ์ใจก็ไม่สงสัย บาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีหรือไม่มีไม่สงสัย เช่นเดียวกับกิเลสชาติสะบั้นออกจากใจนี้แล้วไม่สงสัยอีกเช่นเดียวกัน จึงได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า พระพุทธเจ้าเป็นองค์สุด ๆ ร้อน ๆ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นธรรมชาติสุด ๆ ร้อน ๆ อย่าพากันไปลบ อย่าเอากิเลสตัณหาเป็นเทวทัต เข้าลบกับความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ ถ้าไม่อยากเป็นเทวทัตสังหารตนเอง ให้ต่างคนต่างกลับเนื้อกลับตัว

บาปสุด ๆ ร้อน ๆ บุญสุด ๆ ร้อน ๆ นรกสวรรค์สุด ๆ ร้อน ๆ อย่าพากันทำทนายพระพุทธเจ้า ถ้าไม่อยากจมทั้งเป็นด้วยอำนาจแห่งกิเลสตัณหา มันหลอกลวง ให้นำธรรมเข้าไปแก้ไข ดัดแปลง ไม่อย่างนั้นจะจมจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่สำคัญว่านรกไม่มีนั่นแล อันความสำคัญนี้เป็นกิเลสพาให้คิดให้ปรุง ไม่สามารถทำลายนรกได้ นั่นคือหลักความจริง ให้รีบแก้ไขดัดแปลงตนเองตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ตายแล้วจะหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ ให้สร้างที่ยึดที่เกาะเสียตั้งแต่บัดนี้

การทำบุญให้ทานเป็นการกุศล เพื่อจะเป็นสารคุณแก่จิตใจของเรา ให้พากันสร้าง อย่ามัวให้แต่ความตระหนี่ถี่เหนียวมันบีบบังคับเอาไว้ เงินบาทหนึ่งจะถวายทาน ทำบุญให้ทาน ความตระหนี่ถี่เหนียวมันก็กำไว้เสีย ๆ สุดท้ายกระดาษที่เป็นเงินนั้น ก็เปียกเป็นน้ำไปหมด เลยไม่ได้ให้ทานแม้นิดเดียว นี่คืออำนาจแห่งกิเลสตัณหา เวลามันหนาแน่นแล้วมันไม่ยอมให้เสียสละ พอเราจะทำความดีมากน้อยอย่างนี้ กิเลสจะเข้ามาขวางทันที หาวามีน้อย หาวาวาสนาน้อย หาวาไม่จำเป็น สิ่งจำเป็นก็คือกิเลสมันขวางไว้แล้ว ๆ เราไม่รู้จากหลังของมันจึงต้องหลงกลของมัน

พอจะสร้างคุณงามความดีประเภทใดขึ้นภายในจิตใจเท่านั้น กิเลสเข้าขวางแล้ว ๆ คนเราจึงสร้างความดียาก คำว่ายากนั้นได้แก่กิเลสเป็นตัวยาก เข้าไปกีดขวางทางเดินเพื่อจะทำความดี จึงทำความดีไม่ได้ แต่แล้วกิเลสมันก็โยนความยากนี้ให้ไปสู่ธรรมเสีย ว่าการทำความดียาก กิเลสตัวขัดขวางตัวให้ยากมันไม่ให้ระบู่ถึงมัน นี่จากหลังของมันเป็นอย่างนี้ เราจึงโง่ต่อมันตลอดเวลา แล้วก็ลบล้างความดีที่จะพึงเป็นประโยชน์แก่ตนไปโดยลำดับลำดับ มีแต่ความชั่วช้าลามกเต็มหัวใจ อย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ขอให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้รู้เนื้อรู้ตัวเสียว่า ศาสดาคือพระพุทธเจ้าของเรานี้เป็น ศาสดาองค์เอก ตรัสรู้ด้วยความรู้แจ้งแทงทะลุทุกสิ่งทุกอย่างที่มีมาตั้งแต่เดิมขนาดไหนรู้หมด ไม่มีใครรู้แจ้งยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า นำธรรมคือความรู้แจ้งนั้นมาสอนโลก ก็สอนด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง แต่กิเลสมันฟังด้วยความมืดบอด ปิดหูปิดตาพวกเรทั้งหมดไม่ให้เห็นความจริง ให้เห็นแต่ของ

ปลอมตามมัน ความโลภเป็นของจริงขึ้นมาทันที นี่คือเรื่องของกิเลส ได้เท่าไรไม่พอ เอาจนตายไม่พอ กิเลสเคยสร้างความพอให้ใครที่ไหน ไม่เคยสร้างความพอให้แก่โลกนี้แต่กาลไหน ๆ มา

โลกได้รับความทุกข์ความลำบาก ถึงขั้นล่มจมก็เพราะความโลภนี้แหละ ได้ทำไหนเอาทั้งนั้น ไม่คำนึงถึงบาปถึงบุญ ถึงคุณถึงโทษประการใดเลย ก็คือความโลภอันเป็นตัวกิเลส ตัวสำคัญมาสังหารตัวของเรา ราคะตัณหาก็ก็นั่นแหละ ยิ่งพากันส่งเสริมขึ้นเป็นลำดับลำดับ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วจริงอย่างนี้เห็นไหม

ดูเอาตัวของเรานี้ ถ้าจิตคิดไปทางธรรม เห็นแหละ ๆ แหละ ๆ เห็นไม่สำคัญ ถ้าเป็นเรื่องกิเลสตัณหาแล้วจริงจังทั้งนั้น นี่แหละอำนาจของกิเลสมันรุนแรงอย่างนี้ เวลานี้กำลังลบล้างธรรมภายในจิตใจของเรา จะไม่ให้มี ใครทำบุญให้ทาน ใครไปวัดไปวา จะไม่ได้นะต่อไปนี่ จะถูกกิเลสชี้หน้าตราบาปเลย ว่านี่เขาไปทำบุญให้ทาน นี่เขาจะไปสวรรค์นะ ขอเกาะชายจีวรหน่อยนะ นั่นเห็นไหม กิเลสเยาะเย้ย ผู้สร้างความดีก็รำคาญ จะไปวัดไปวา สร้างกุศล ศีล ทานต่าง ๆ ก็ต้องด้อม ๆ มอง ๆ ไป ถ้าไปอย่างเปิดเผยไม่ได้ ถูกกิเลสชี้หน้า ถูกกิเลสรุมตีรุมต่อย หกคะเมนเทนเท่ไปได้ นี่กองทัพกิเลสเต็มหัวใจสัตว์โลกเวลานี้ จึงนำวิตถวิจารณ์ เป็นห่วงเป็นใยมาก

จึงได้กล่าวถอดหัวใจออกมาสอนพี่น้องทั้งหลายว่า ธรรมที่มาสอนนี้เราไม่ได้สอนด้วยความมกมาย เราปฏิบัติมาแล้ว พระพุทธเจ้ารู้อย่างไรในสิ่งเหล่านี้ เราได้รู้อย่างเต็มหัวใจแล้วมาประกาศ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม เราขอขอขาดถวายพระพุทธเจ้าเป็นพุทธบูชาไปเลย ด้วยความเชื่อของเราอย่างซึ้งถึงใจ เหมือนกันกับเชื่อในการฆ่ากิเลส ขาดสะบั้นลงมาจากจิตใจของเราเป็นสนธิปฏิญญา ขั้นสุดยอดขึ้นมา เราเชื่อความเป็นของเรา ความหลุดพ้นของเรา ตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้ว แล้วก็กระจายออกไปถึงการเชื่อบุญ เชื่อบาป เชื่อนรก สวรรค์ เราเชื่อแบบเดียวกันกับเราเชื่อกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ขาดสะบั้นลงมาจากจิตใจของเรา ไม่มีอะไรที่ติดในหัวใจเลย แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่ปรากฏ ทุกข์ก็ไม่เคยปรากฏในจิตใจตั้งแต่วันกิเลสซึ่งเป็นตัวสร้างทุกข์ ขาดสะบั้นลงจากหัวใจแล้วเป็นบรมสุข ครองบรมสุขมาเป็นเวลา ๔๙ ปีแล้ว และทำประโยชน์ให้โลกตามกำลังความสามารถเรื่อยมา

ถึงขั้นวาระจำเป็นอย่างที่เราชาวไทยของเรากำลังวิกฤตการณ์ จะล่มจะจมอยู่เวลานี้ เราก็คือผู้มีเมตตาเต็มหัวใจอยู่แล้ว จะทนอยู่ได้อย่างไร จึงได้นำตัวออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาเสียสละอย่างเต็มสัดเต็มส่วน ไม่มีความมัวหมองใด ๆ ต้องติดตัวเองว่าได้ต่างพร้อยไปในการบำเพ็ญคุณงามความดี ตลอดจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ จึงได้นำตัวของเรานี้ออกมาประกาศเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย โดยศาสนาเป็นผู้นำ หลวงตาบัวเป็นผู้นำศาสนาออกมา ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบในชาวพุทธของเรา จึงขอให้พร้อมใจกัน

ชาติไทยของเราทั้งชาติไม่มีจุดใดหน่วยไหน เป็นเสนียดจัญไรต่อชาติบ้านเมืองของเรา ต่างคนต่างอดต่างหนุ่กันเป็นลำดับ ตั้งแต่ช่วงราชการใหญ่ ๆ สูงสุดลงมา จนกระทั่งถึงตาสีตาสาตามท้องไร่ท้องนาเป็นคนของชาติทั้งนั้น เป็นผู้ที่ได้รับความกระทบกระเทือนในความเสียหายเหล่านี้ด้วยกัน เมื่อเป็นอย่างนั้น ต่างคนต่างอดต่างหนุ่ชาติไทยของเรา ให้มีความเจริญแน่นอนหนามัน

คงขึ้นไปโดยลำดับ แล้วชาติไทยของเรานี้จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไป เพราะความรักชาติ เพราะความเสียสละ เพราะความสามัคคีแห่งชาติไทยของเรา นี่เป็นมหามงคลอย่างยิ่ง ดังพี่น้องชาวไทยของเราได้พากันบริจาคเวลานี้ เรียกว่าสร้างมหาคุณ เข้าสู่ชาติของเรา ชาติของเราก็มีความเจริญรุ่งเรืองแน่นอนหนามันคงขึ้นเป็นลำดับ เราเองก็ได้สร้างมหาคุณ ผลบุญที่สร้างมานั้น ก็จะเข้าไปหนุนใจของเรา ใจของเราจะได้มีหลักมีเกณฑ์

เวลานี้ใจของเราเหลวแหลกแหวกแนว ไม่ค่อยมีหลักมีเกณฑ์ จิตวิ่งไปอยู่กับเงินกับทอง กับข้าวกับของ กับดินฟ้าอากาศ ยศถาบรรดาศักดิ์ไปเสียหมด ไม่ได้มาเป็นตัวของตัวนะเวลานี้ จิตไม่ได้เป็นตัวของตัว วิ่งไปเกาะอยู่กับเงินกับทอง กับข้าวกับของ วิ่งไปเกาะอยู่กับยศถาบรรดาศักดิ์ ตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ พุดลม ๆ แล้ง ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้เป็นความจริง ยกกันขึ้น ส่งเสริมกันขึ้น ส่งเสริมกันขึ้นเพื่อให้สร้างความดี มันกลับทะนงตัวไปสร้างความชั่วช้าลามกเป็นเสนียดจัญไร เป็นข้าศึกศัตรูต่อบ้านต่อเมืองไปก็มีแยะ

นี่แหละเรื่องกิเลสตัณหาเข้าแทรกตรงไหน เป็นความทะนงตัวขึ้นมาทันที แล้วสร้างความเสียหายต่อตนเองและชาติบ้านเมืองเป็นไปได้ เพราะความทะนงตัวด้วยอำนาจของกิเลส ให้เราระมัดระวังสิ่งเหล่านี้ให้มาก เราเป็นคนของชาติ อย่าให้เป็นเสนียดจัญไรต่อชาติ

ชาติเราอยู่ได้ด้วยกันเพราะอะไร อย่างวงราชการงานเมืองของเรา ข้าราชการทุกคนได้รับการเลี้ยงดูมาจากพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ เงินเดือนมาจากไหน ถ้าไม่มาจากพี่น้องชาวไทยของเราเป็นคนเลี้ยงดู เราเป็นข้าราชการมาทำหน้าที่ชาติบ้านเมือง เราก็มาทำสนองตอบบุญตอบคุณของผู้เลี้ยงดูเรา ได้แก่ประชาชนราษฎรทั่วประเทศไทยของเรา จึงขอให้ทำด้วยความสุจริตยุติธรรม ไม่เนรคุณต่อชาติบ้านเมืองของเรา ไม่เอาอำนาจวาสนา เอายศถาบรรดาศักดิ์ป่า ๆ เลื่อน ๆ ไปกดขี่บังคับชาวไทยของเรา ซึ่งเขาเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นผู้เลี้ยงดูเรา จะเป็นคนเนรคุณ เป็นเสนียดจัญไรต่อชาติบ้านเมือง

ขอให้ทุก ๆ คนที่เป็นข้าราชการ ให้เป็นข้าราชการที่ดีมีมือสะอาด ทำตัวเป็นที่พึ่งที่ยึดที่เกาะของประชาชนได้ สมกับเขาไว้วางใจเรา จะไม่เป็นเสนียดจัญไรต่อชาติบ้านเมือง บ้านเมืองก็จะมี ความเจริญผาสุก สงบร่มเย็นเป็นลำดับ ข้าราชการแต่ละคน ๆ นั้น ประชาชนเขาจะมีความเคารพนับถือและเชื่อฟัง ไม่ดูถูกเหยียดหยามต่าง ๆ และไม่รังเกียจเรา เราจะเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้แก่ชาติบ้านเมืองเป็นลำดับ

นี่แหละหลักธรรมที่นำมาเวลานี้ ไม่ได้ตำหนิติเตียนผู้ใด เอาหลักธรรมคือความสัตย์ความจริงมาแสดง ให้พิจารณาแยกแยะไปปฏิบัติตนเอง เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชาติของเรา โดยธรรมเป็นผู้นำ ชาติไทยของเราจะมีความสง่าราศีขึ้นเป็นลำดับ ข้าราชการต่าง ๆ ก็เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของพี่น้องชาวไทยเราได้รับความอบอุ่น ไม่เป็นเสนียดจัญไร เป็นข้าศึกศัตรู เป็นเจ้าอำนาจวาสนา กดขี่บังคับประชาชนราษฎร ทั้ง ๆ ที่เขาเลี้ยงดูมา กลับไปเป็นข้าศึกต่อเขาอย่างนี้ เรียกว่าเนรคุณอย่างยิ่ง ไม่สมควรเลย นี่เราอย่านำมาใช้ เราเป็นลูกจ้างของประชาชนทุกคน เขาให้เงินเดือนเรามากิน

ให้รักษาน้ำใจเขา ให้ตอบสนองเขาด้วยความสุจริตมือสะอาด ชาติไทยของเราก็จะมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ

วันนี้พุทธธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้สร้างใจเป็นสำคัญ ขอให้ใจมีหลักยึด พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่คือหลักของใจ การให้ทาน รักษาศีลทุกประเภท นี่คือหลักของใจ ไปที่ไหนไม่ลืมตัว สติธรรม ปัญญาธรรม รักษาใจนี้เรียกว่าหลักของใจ ให้ตั้งใจปฏิบัติ อย่าลืมเนื้อลืมตัว

เวลานี้จิตใจมันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไปกับสิ่งภายนอกดังที่กล่าวมานี้ มากต่อมากนะ ใจไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีหลักมีเกณฑ์ มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย สูงต่ำขนาดไหน มันเป็นชื่อเป็นนามที่เสกสรรปั้นยอขึ้นมาจากโลกนิยมต่างหาก แต่หลักธรรมชาติแล้ว คือไฟเผาอยู่ในหัวใจ ไฟความโลภ ไฟความโกรธ ไฟราคะตัณหา เผาอยู่ที่นี่ เพราะไม่มีน้ำดับไฟคือธรรม เป็นเครื่องดับกิเลสเหล่านี้ มันก็เดือดร้อนวุ่นวาย ให้สร้างหลักใจของเราให้ดี สร้างธรรมให้ดี ระวังดับมัน อย่าให้มันโลกมากจนเกินไป

เรามีป่าช้าเหมือนโลกเขานั่นแหละ ใคร ๆ เกิดขึ้นมาพร้อมกันกับป่าช้าด้วยกัน ความเกิดกับความตายอยู่ในร่างกายของบุคคลคนเดียว เกิดแล้วต้องตาย นับวันไว้เท่านั้นเอง ป่าช้าของเรามีอยู่ด้วยกันทุกคน อย่าเข้าใจว่าเราจะอยู่ค่าฟ้าไปได้ ไม่ตาย ลืมเนื้อลืมตัวสร้างแต่ความชั่วช้าลามก ว่านรกไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี เวลาตายแล้วไปจมอยู่ในนรก ใครช่วยได้ไหม ก็ความชั่วช้าลามกของเรานั้นแหละเป็นข้าศึกต่อเราเอง

เวลานี้มีธรรมของพระพุทธเจ้ามาจุดมาลาก ขอให้ยึดให้เกาะธรรมพระพุทธเจ้า แล้วเราจะแคล้วคลาดปลอดภัยไปโดยลำดับ จะมีหลักมีเกณฑ์ภายในใจของเรา อย่าลืมให้มีธรรมเป็นหลักธรรมเป็นหลักของใจอยู่ที่ไหนสบายหมด อยู่ในร่มไม้ชายเขาก็สบาย ๆ เช่น นักภวานาท่าน ท่านไปอยู่ในป่าในเขา อุดบ้างอิมบ้าง สบาย ใจไม่วุ่นวายเสียอย่างเดียว ร่างกายจะอ่อนไปขนาดไหน ก็ไม่เห็นเป็นทุกข์ มันเป็นทุกข์อยู่ที่ใจ

เมื่อใจมีความสงบร่มเย็น ใจมีธรรมเป็นเรือนอยู่แล้ว สบาย ๆ ยังมีธรรมสูงขึ้นไปเท่าไร ๆ ก็ยังมีความสว่างขึ้นภายในใจ จนกระทั่งถึงตรัสรู้ปั้งขึ้นภายในใจ โลกธาตุนี้สว่างจ้าไปหมดเลย ใจดวงนั้นแหละ ดวงที่เคยมืดมนอนธการ เวลาเปิดความมืดบอดคือกิเลสนี้ออกหมดแล้ว สว่างจ้าครอบโลกธาตุ นั่นแหละอำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วครอบโลกธาตุ นี่จึงเรียกว่าธรรมประเสริฐ พระพุทธเจ้าเป็นองค์ประเสริฐอย่างนี้เหมือนกันหมด ธรรมเป็นหลักธรรมชาติ ครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ เราอย่าห่างเหินจากธรรม ให้บำเพ็ญคุณงามความดี อย่าลืมเนื้อลืมตัว ประพฤติตนให้เป็นคนดีมีหลักมีเกณฑ์ มีฝั่งมีฝ้า ศีลธรรมให้

เฉพาะอย่างยิ่งกามกิเลส มันทำลายโลกให้แหลกเหลวไปหมดเวลานี้จนจะดูไม่ได้ ไปที่ไหนดูที่ไหนมีแต่ความสกปรกของกามกิเลส เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มเขาเต็มเรา เต็มหญิงเต็มชาย เต็มสถานที่สังคมต่าง ๆ ไม่วายศสุงยศต่ำ กิเลสตัวนี้เข้าไปตีแหลกหมด ๆ เป็นส้วมเป็นถ่านไปตาม ๆ กันหมด ยิ่งต่างคนต่างส่งเสริมมันด้วยแล้ว เป็นส้วมเป็นถ่านด้วยกันทั้งนั้น

แหละ มันสวยงามแต่ภายนอก หูรห่าฟูฟ่า แต่ภายในมีแต่ส้วมแต่ถ่านของกิเลส สร้างไว้
อย่างสกปรกโสภณ แล้วกอบโกยเอาความทุกข์มาเผาหัวใจ

นั่งอยู่นอนอยู่ก็เป็นทุกข์อยู่ภายในใจ กิเลสมันอยู่ภายใน ให้แก่กิเลสเหล่านี้ อย่าให้มันรุนแรงเกินไป เฉพาะอย่างยิ่งกามตัณหา อย่าให้รุนแรงเกินไป ให้มีเบรคห้ามล้อ มีธรรมบังคับบัญชา เฉพาะอย่างยิ่งสามีภรรยา ได้กันมาแล้วให้เป็นฝั่งเป็นฝา ให้พึ่งเป็นพึ่งตายกันได้ ให้มี กามเมสุ มิจฉาจาร ศีลข้อนี้เป็นเครื่องบังคับบัญชาอย่างเข้มงวดกวดขันรุนแรง เพราะกิเลสตัวนี้มันรุนแรง มีเมียมากที่คนมันก็รุนแรงอยู่อย่างนั้น มันไม่ได้อ่อนตัวนะ เอาเมียมาร้อยคน กิเลสตัวนี้จะอ่อนข้อไม่มีทาง มีแต่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เอาผิวมาร้อยคนมันก็ยังรุนแรงขึ้นไป คนหมดประเทศไทยเรานี้ ให้มาเป็นผิวของเราคนเดียว เป็นเมียของเราคนเดียว มันก็ไม่พอ มันยังรุนแรง เผาไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง

นี่เรียกว่า ราคคคินา ไฟคือราคะตัณหา ไม่มีความพอในเชื้อ ไส้เข้าไปเท่าไรไม่พอ เพราะฉะนั้นจึงต้องระงับดับมันลงไปด้วยการไสเชื้อออก ไม่ให้มันทำในสิ่งนั้น เมียเดียวเท่านั้นพอแล้วหาที่ไหน เอาผู้หญิงคนนั้นมา มันมีก็อันธกษัตริย์ของชิตี ผู้หญิงคนนั้นมีก็อัน ผู้ชายคนนั้นมีก็อัน แล้วเอามาแข่งผิวแข่งเมียเราทำไม เมียเรามีก็อัน เมียเขามีก็อัน หญิงคนนั้นมีก็อัน มันก็มีเท่ากัน ๆ มาแข่งกันหาอะไร เอามันอย่างนี้ชิตี นี่ละเรียกว่าธรรม ท่านพูดอย่างตรงไปตรงมา กิเลสตัวมันหยาบโลนมันทำอยู่แล้วอย่างนี้ ธรรมเข้าชะล้างมันตรงนี้ผิดไปที่ตรงไหน แก่ความสกปรก ผิดไปที่ตรงไหน ความสกปรกเต็มหัวใจที่ต่างคนต่างสร้างขึ้น มา ทำไม่ไม่เห็นว่ามันสกปรก นี่ละกิเลสมันปิดไว้ไม่ให้เห็น

ธรรมะชะล้างเข้าไปหาว่าธรรมะสกปรกโสภณ ธรรมะนี้หยาบโลน นี่เห็นไหมกิเลส มันตีต้อนกลับมา ให้เอาธรรมะนี้ชะเข้าไป ๆ จะได้เห็นโทษของกิเลสเป็นอย่างไร แล้วปฏิบัติตัวด้วยความมีขอบเขต สามีภรรยาสองคนเท่านั้น ผิวเมียอยู่กันได้ตลอดกระทั่งวันตาย ไม่ต้องไปหาวิมานที่ไหนแหละ เพียงความสุขที่ครองกันด้วยศีลธรรมนี้ก็มีความสุขเป็นสุขร่มเย็น ถ้ามีสองเข้ามาเป็นหญิงกาฝาก ชายกาฝาก นั่นแหละคือไฟเผาบ้านเริ่มเข้ามาแล้ว เผาไปหมดทั้งลูกเล็กเด็กแดง ลังคมต่าง ๆ ต่างคนต่างสั่งสมอย่างนี้เข้ามา มันก็เผาได้หมดนั่นแหละ ถ้าศีลธรรมไม่เข้าระงับดับมัน

เพราะฉะนั้นศีลธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น ที่จะดับไฟสามกอนี้ให้ระงับลงไป แม้เราละไม่ได้ก็ขอให้อยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรม เหมือนไฟอยู่ในเตา อย่าให้ลูกกลมออกจากเตา มันจะเผาบ้านเผาเมือง เตาได้แก่ศีลธรรม ราคะตัณหาให้อยู่ในเตา อย่าให้หนีออกจากศีลนอกจากธรรมไป บ้านเมืองเราก็จะมีความเจริญรุ่งเรือง

วันนี้สอนถึงเรื่องหลักใจ เราวิตกวิจารณ์มากกับหลักใจ เพราะกลัวว่าชาวพุทธเรานี้จะไปตกนรกกันทั้งนั้น กิเลสมันไปปิดไว้แล้วว่านรกไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี มันทำทายนรกแล้วเวลานี้ทำทายนรกเจ้าอยู่แล้วภายในหัวใจของชาวพุทธเราทุกคน ๆ กิเลสมันแหละพาให้ทำทายนรกไม่ได้ทำทายนรก กิเลสเป็นผู้ทำทายนรกว่าบาปไม่มี บุญไม่มี แล้วเราเป็นผู้รับเคราะห์ กิเลสมันไม่มา

รับเคราะห์นะ เราเป็นผู้รับเคราะห์เอง ตกนรกหมกไหม้ก็เรานั่นแหละเป็นผู้ตก พระพุทธเจ้าสอน ผิด ใครจะสอนถูกในโลกนี้ ก็เลสมันเคยสอนถูกเมื่อไร มันหลอกหลวงโลกตลอดมา แล้วทำไมจึงเชื่อมั่นจนจมไปเลย ๆ ไม่เคยเห็นโทษของมัน โง่โหม่มมนุษย์เราเวลานี้

วันนี้เอาธรรมมาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย เพราะเห็นว่าจะพอเข้าอกเข้าใจกัน ในการปฏิบัติ ต่อตัวเองและสังคม ตลอดหน้าที่การงานวงราชการต่าง ๆ ขอให้ใช้มือสะอาดไปใช้ปกครองบ้านเมือง

เงินที่ได้มาจากการทุจริตผิดมนุษย์ ที่ชาวบ้านชาวเมืองเขาไม่ยินยอม เขาไม่เห็นดินนั้น เป็นบาปมหาบาบ เป็นบาปอย่างหนัก อย่าถือว่าเป็นของตน อันนั้นเป็นสมบัติกาฝาก เข้ามา แล้วมากัดตบกัดปอดเรา ไม่ใช่กัดใครนะ ของเหล่านั้นเป็นของสกปรก สิ่งใดที่เกิดขึ้นด้วยความสุจริตของเราเป็นของเราแท้ เป็นสมบัติของเราแท้ เป็นคุณประโยชน์แก่เราแท้ แต่สมบัติเป็นสมบัติกาฝาก เข้ามากัดหัวใจเราด้วยความทุจริตต่าง ๆ นี้แล้วมือสกปรก อย่างนี้ เข้ามาเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ในหัวใจของเรา ไม่เผาไหม้ใครแหละ เผาไหม้หัวใจของเรา กระจายออกไปจากนั้นก็เผาบ้านเผาเมือง กระจายไปไกลเท่าไร ก็ยังเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด นี่แหละอำนาจแห่งกิเลสมันสร้างปิดบังบาปชั่วช้าลามกว่าไม่มี ทำลงไปแล้วเขาไม่เห็นเป็นพอ ๆ

เขาไม่เห็นก็เราเห็นอยู่นั้น จะว่าอย่างไร เราเป็นผู้สร้างเอง เราเป็นผู้ทำเอง ผลเราเป็นผู้รับเอง ที่แจ้งที่ลับไม่ได้มารับนะ เราเป็นผู้รับเอง ตกนรกหมกไหม้ก็เรานี้แหละจะเป็นผู้ตกเอง เรา จะยังยอมเสียไปตามกิเลส เห็นพระพุทธเจ้าเป็นมูลสดมุลแห่งไปได้เทรอ

ต้องเอาให้จริงให้จังนะ ชาวพุทธเราเวลานี้กำลังอ่อนแอมากทางด้านจิตใจ เราจึงวิตก วิจารณ์ กลัวว่าชาวพุทธเรานี้จะไปจมนรกทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี ให้ปฏิบัติไปตามแนวทางที่ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ เกิด จะเห็นตามร่องรอยเป็นย่าน ๆ ย่าน ๆ ไปเป็นลำดับลำดับ

เหมือนเราเดินตามทางจากนี้ไปถึงนั้น ไปถึงนั้นเราเจอนั้น ไปถึงนั้นเจอนั้น ๆ จนถึงจุด หมายปลายทาง เจอไปโดยลำดับ นี่ก็เหมือนกัน บาป บุญ นรก สวรรค์ เป็นขั้นเป็นตอน เหมือน สายทางที่เดินผ่านของจิต สามารถจะรู้เห็นตามความเป็นจริงนั้นหมด เมื่อกิเลสเปิดออกจากหัวใจ แล้วปิดไม่อยู่ กระจ่างแจ้งไปหมด ใครจะว่าไม่มีก็ตาม เราเห็นอยู่ เรารู้อยู่ เราไปเชื่อใคร สามแดนโลกธาตุนี้เราก็ไม่เชื่อใคร เพราะเรารู้อยู่ เห็นอยู่ประจักษ์กับหัวใจเราว่ามีอยู่อย่างนี้ เห็นอยู่ อย่างนี้ ประจักษ์ใจอย่างนี้เราไปเชื่อใคร ต้องเชื่อความเห็นความเป็น ความรู้ความจริงนั้นแล จึง เป็นความถูกต้อง

นี่ละวันนี้การแสดงธรรมให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา แล้วก็ขอ อธิษฐานจิตใจพี่น้องชาติไทยของเราทุก ๆ ท่าน ขอให้เป็นจิตเป็นใจรักชาติของตนเอง ต่างคนต่าง ขวนขวายให้มาเป็นเนื้อเป็นหนังแห่งชาติไทยของเรา สรุปลงแล้วก็คือว่า

การอยู่การกินการใช้การสอยทุกอย่าง ให้ประหยัดด้วยกัน เราเป็นชาติไทยที่จะบำรุงรักษาตน ให้ใช้ความประหยัดเข้าเป็นแนวหน้าถึงจะอยู่ได้ อยู่ก็ให้ประหยัด อย่าย่อยแบบฟุ้งเพื่อเห่อเหิมแบบลืมนื้อลืมตัว การกินก็เหมือนกัน กินให้พอเหมาะพอดี อย่ายกินแบบโตะหนึ่ง หนึ่งแสน ห้าล้าน หกล้าน พวกนี้มันพวกบ้ากินกัน ไม่ใช่คนกินกัน มันพวกประเภทบ้าลืมตัว เห็นเขายกยอว่านี่เขามั่งมี เขามียศถาบรรดาศักดิ์สูง เขาเลี้ยงไม้อัน ใครอยากไปกินเขาจะเลี้ยงไม้อัน คนนั้นยังเป็นบ้าหนักขึ้น ๆ โตะละ ๓ ล้านก็อาจจะเป็นได้ หลวงตาบัวอยู่ในป่าไม่เคยเห็น แต่มาพูดคาดเอาตามความโลภ ตามความเห่อเหิมของมนุษย์ ว่าไม่ผิดไปจากธรรมที่สอนนี้

อย่าลืมนื้อลืมตัว การกินให้ประหยัด การใช้การสอยก็เหมือนกัน ให้ประหยัด ประหยัดทุกอย่างครอบตัวของเรา ทุกอย่างครอบประเทศไทยของเรา ทุกคนต่างคนต่างประหยัดแล้ว เป็นการช่วยชาติไทยของเราโดยตรง ไม่ใช่ทางอ้อม นี่เป็นการหนุนชาติของเรา ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมา ก็จะได้ยึดถือคติอันดีงามจากพ่อแม่แบบพิมพ์นี้ไปเป็นหลักของชาติบ้านเมือง จะเป็นเด็กเกิดขึ้นโดยลำดับ ชาติไทยของเราจะเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวขึ้นมาโดยลำดับ

อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมกับสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นสมบัติกาฝาก เข้ามักัดไซชาติบ้านเมืองของเราไป ให้ใช้ให้กินสิ่งของที่มีอยู่ในชาติไทยของเรา หากจำเป็นจริง ๆ ไม่ว่าจะเขาว่าเรา การซื้อการขายเป็นไปได้อย่างกันทั้งนั้น เพราะความจำเป็น แต่เป็นไปตามนิสัยนี้ไม่ยากให้ทำ มันเสียชาติบ้านเมืองเรา เสียนิสัยของเรา อย่าพากันทำ ให้ต่างคนต่างอย่าลืมนื้อลืมตัว อย่าเห็นชาติอื่นดีกว่าชาติไทยเรา อย่าเห็นสมบัติของชาติอื่นดีกว่าสมบัติของชาติไทยเรา มันจะกลายเป็นเห็นเนื้อหนังชาติดีกว่าเนื้อหนังของตัว แล้วก็เนียนเนื้อหนังของตัวไปแลกเปลี่ยนกับเนื้อหนังของเขา ก็ได้แต่ความตายกลับมาตีใหม่นั้น มันไม่ดี เพราะฉะนั้นจึงให้ต่างคนต่างรักสงวนสมบัติชาติไทยของเรา ด้วยการอยู่การกิน การใช้การสอย แล้วจะเป็นสิริมงคลแก่เราโดยทั่วกัน

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขออาราธนาคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาคุ้มครองท่านทั้งหลายให้มีความสุขกายสบายใจ เวลากลับไปบ้านก็อย่าไปทะเลาะกัน ผัวกับเมียก็อย่าไปทะเลาะกันด้วยหญิงกาฝากชายกาฝาก แล้วขึ้นเวทีเหมือนหมากัดกันใช้ไม่ได้นะขอฝากท่านนี้ เอละพอ

ถาม หลวงตาครับ มีผู้สงสัยว่าการทอดผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ อานิสงส์ต่างกับการทำบุญทั่วไปอย่างไรครับ

ตอบ อ้อ ถ้าทำให้ต่างก็ต่าง ถ้าไม่ทำให้ต่างก็ไม่ต่าง ถ้าไม่ทำเลยก็ไม่ทราบว่าจะเอาอะไรมาต่างกุศลอันนี้เราสร้างเพื่อชาติของเรา นี่มันใหญ่โตที่ตรงนี้ ชาติพาให้สำคัญ การสร้างกุศลเจตนาเราเพื่ออุ้มชาติของเรา จึงเป็นเจตนาที่หนักหน่วงมาก การเสียสละของเราเล็กน้อยเพียงไร ได้ผลมาจะมีน้ำหนักมาก ตามเจตนาของเราที่มีเจตนาอย่างหนักเพื่อชาติของเรา ต่างกันอย่างนี้

ถาม แล้วจะพ้นจากนรกไหมครับ ขึ้นสวรรค์ไหมครับ

ตอบ ก็มีได้ ในตำราท่านบอกไว้ เอ นี่เรายังสงสัย คือพ้นจากนรกแล้วยังมาเป็นเปรตนะ ได้รับผลบุญแล้วจึงไปสวรรค์ ตำราท่านว่าอย่างนั้น เออะอะพ้นจากนรกแล้วจะไปสวรรค์นี้ยังงัยกัน นอกจากเปรตของพระเจ้าพิมพิสารเท่านั้น เออะอะพอพ้นจากคุกแล้วมาเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ ใครเชื่อกันได้ไหม ไม่มีใครเชื่อนะ มีแต่เขาจะชี้หน้าว่าไอ้ที่มันเดินนรกนี่ วางั้น

ถาม หลวงตาเน้นทองคำเป็นอันดับหนึ่งนะครับ ทำไมจึงเน้นอย่างนั้นครับ

ตอบ อ้อ ทองคำนี้เป็นหัวใจของชาติ เป็นสมบัติประกันชาติไทยเรา ถ้าหากว่าเราจะมีความบกพร่อง ไปกู้ไปยืมจากชาติไหน ๆ มากน้อยเพียงไร เราก็มีทองคำเป็นสมบัติประกันชาติของเราอยู่ ก็พอพืดพอเหวี่ยงกันไป หากไม่มีทองคำก็ไม่มีใครเขาจะให้กู้ให้ยืม หรือกู้ยืมมาแล้ว หากมากระทบกระเทือนเรา ไม่มีเครื่องประกันไว้ก็ล้มเหลวได้ เพราะฉะนั้นทองคำจึงเป็นหลักสำคัญที่สุด เป็นหัวใจของชาติ เป็นสมบัติประกันชาติไทยของเรา จึงต้องให้มีทองคำเป็นอันดับหนึ่ง

ถาม ตอนที่ไปบอกบุญกัน ก็ทราบว่ามีหลายท่านเคยทำบุญกับหลวงตาในโครงการช่วยชาตินี้หลายครั้งแล้ว แล้วยังทำอีก บางท่านก็บอกว่าทำแล้วไม่ทำอีก อานิสงส์ต่างกันหรือเปล่าครับ

ตอบ อ้อ ก็ต่างกันซิ ไม่ทำต่อไปอีก ก็ไม่มีอานิสงส์ต่อไปอีกแล้วจะว่าไง ถ้าทำต่อไปอีกก็มีอานิสงส์ต่อไปอีก เพิ่มไปอีกนั้นแหละ ก็ไม่ทราบว่าจะมาถามหาอะไรอย่างนั้น เด็กเขาก็ตอบได้ (เสียงหัวเราะ)

เอ้อ ลืม จุดใหญ่ที่เราที่พูดแล้วตะกี้ที่ว่า กระทรวงสาธารณสุขนี้เป็นจุดใหญ่ เป็นที่รวมความฝากเป็นฝากตาย ของพี่น้องชาวไทยทั้งหลายมารวมอยู่ที่จุดนี้ เป็นจุดที่โรงพยาบาลต่าง ๆ รวมแล้ว เรียกว่ากระทรวงสาธารณสุข

กระทรวงสาธารณสุขนี้ จึงควรมีความกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สร้างความหนาแน่นมั่นคงขึ้นภายในกระทรวงของเรา เช่น ร่างกายของเรา ถ้าสมบูรณ์พูนผลปกติอยู่แล้ว ก็เรียกว่าร่างกายสามัคคี ถ้าหากว่าเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนในอวัยวะส่วนใด ก็เรียกว่าร่างกายเริ่มแตกสามัคคี ดึกรามบ้านช่องเหล่านี้คืออยู่อย่างนี้ ก็เรียกว่าสามัคคีกัน แน่นหนามั่นคง ใช้งานได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย หากว่ารู้ไหลตรงไหน ขาดตรงไหน แตกตรงไหน นี้เรียกว่าเริ่มแตกสามัคคีแล้ว ดึกหลังนั้นการใช้ก็ด้อยประโยชน์ลงมาโดยลำดับ นี้กลุ่มในวงราชการของเราก็เหมือนกัน

เฉพาะอย่างยิ่งวันนี้มาเทศน์ที่กระทรวงสาธารณสุข ก็ยกกระทรวงสาธารณสุขเป็นจุดกลางแตกกระจายออกไปทั่วทุกแห่งทุกหน นี้เพียงเป็นสถานที่อธิบายธรรมะเพื่อส่วนรวมเท่านั้นเอง ถิ่นนี้เป็นหลัก กระทรวงสาธารณสุขเรา นี้ เป็นกระทรวงที่ประชาชนทั้งหลายให้ความไว้วางใจ ให้ความนับถือ ความศักดิ์ศรีตั้งมาอยู่ในกระทรวงนี้ทั้งนั้น

สำคัญที่สุดก็ขอให้พากันอย่าถือทิฐิมานะในการประกอบราชการงานเมือง ซึ่งเป็นงานใหญ่โต งานของแผ่นดิน มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน เป็นต้น นี้ไม่ได้หมายถึงว่า ท่านทะเลาะเบาะแว้งกัน เป็นคำสอนรักษาเอาไว้ ให้มีความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ให้อยอมพียงเหตุพียงผลกัน อย่าเอาทิฐิมานะของตัวเองซึ่งเป็นเรื่องของบุคคล ไปขัดแย้งต่องานส่วนรวม เท่ากับขัดแย้ง

งานของแผ่นดินเรา จะก้าวไม่สะดวก นี่เรียกว่างานของเรา หรือบ้านเมืองของเราเริ่มขาดความสามัคคี ถ้าเป็นร่างกายก็เริ่มขาดความสามัคคี ถ้าเป็นส่วนรวมเช่นกระทรวงนี้ ก็เรียกว่ากระทรวงขาดสามัคคี พลังไม่ดีเลย พลังไม่มี จึงให้รวมความสามัคคีเข้าไปเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ให้ต่างคนต่างถือหลักถือเกณฑ์เป็นสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าทริภูมานะ ซึ่งเห็นว่าตนนี้ดีกว่าส่วนรวม เห็นตนนี้ดีกว่าส่วนใหญ่ เลยกลายเป็นเลวไปหมด กลายเป็นตนเป็นคนทำลายส่วนรวมไปได้
วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เอาละพอ